

עירובין. פרק עשירי – המוצא תפילין דף קה עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל" (שטיינזלץ) קנא רש"י תוספות

1 **אמר** רבי יוחנן ושיניהם מקרא אחד דרשו – פירש בקונטרס: שבא לתרץ דכילי עלמא מכניס
2 שרץ חייב, ולענין התצאת טומאה פליגי. ותימה: דלכאורה אין חילוק, דאי מכניס שרץ
3 חייב – הוא הדין דמוחר להוציא מיושלחו מן המתנה, דכל היכא דקרינן "לא יטמאו את
4 משכנך" – קרינן "וישלחו", ואם כן, מאי טעמא דמאן דאמר מעורה לא? ונראה דמילתא
5 באפי נפשה היא, ולא קאי לדחוי הא דקאמר
6 לעיל כתנאי, ופליג בין במכניס בין במוציא, דאין
7 חילוק, כדפירשנו. אלא בא לאסמוכי קרא למאן
8 דאמר חייב, ולמאן דאמר פטור.
9 **אמר** רבי שמעון יבנס – והכי קאמר ליה רבי
10 שמעון לתנא קמא: אף על פי שמוקל אני
11 במחשך חוץ לתחום – מחמיר אני בנימת הכנור,
12 דהתם לאו קולא הוא, אלא משלך נתנו לך. וגם
13 כאן לא נתנו לך אלא משלך, דהיינו עניבה, דהוה
14 דבר המתור. והא דנטר עד הכא – משום דבעי
15 לאסוקי מיילי דבמקדש אבל לא במדינה.

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

1 **אמר** רבי יוחנן: ושיניהם מקרא אחד דרשו: "ויבאו
2 הפהנים לפנימה בית ה' לטהר ויוציאו את כל
3 הטומאה אשר מצאו בהיכל ה' לחצר בית ה' ויקבלו
4 הלויים להוציא לנחל קדרון חוצה". **מר סבר:** מודאשתני
5 בעורה בלויים – טומאה בעורה ליכא. ו**מר סבר:** עד
6 היכא דלא אפשר בלויים – מפקי פהנים, השתא
7 דאפשר בלויים – תו לא מפקי פהנים. תנו רבנן: הכל
8 נכנסין בהיכל לבנות לתקן ולהוציא את הטומאה,
9 ומצוה בכהנים. אם אין שם פהנים – נכנסין לויים, אין
10 שם לויים – נכנסין ישראלים. ואידי ואידי טהורין – אין,
11 טמאין – לא. **אמר רב הונא:** רב פהנא מסייע פהני,
12 דתני רב פהנא: **כותף שפאמר:** "אף אל הפורכת לא
13 יבא" יכול לא יהו פהנים בעלי מומין נכנסין בין האולם
14 לומר: "אף" – חלק. מצוה פתמימים, אין שם תמימים – נכנסין בעלי מומין. מצוה בטהורין,
15 אין שם טהורין – נכנסין טמאין. אידי ואידי, פהנים – אין, ישראלים – לא. איבעיא להו: **טמא**
16 **ובעל מום איזו מהן נכנס?** רב חייא בר אשי **אמר רב:** **טמא נכנס, דהא אישתרי בעבודת**
17 **ציבור. רבי אלעזר אומר:** בעל מום נכנס, דהא אישתרי באכילת קדשים.
18 **"רבי שמעון אומר וכו'".** רבי שמעון היכא קאי? ה**תם קאי,** דתנן: **מי שהחשיף חוץ לתחום,**
19 **אפילו אמה אחת לא יכנס.** רבי שמעון אומר: אפילו חמש עשרה אמה יכנס, לפי שאין
20 המשוחות ממוצעין את המדות מפני הטויעים. ד**קאמר תנא קמא** לא יכנס, ואמר ליה רבי
21 שמעון יכנס. "שלא התירו לך אלא משום שבות". היכא קאי? ה**תם קאי,** ד**קאמר תנא קמא:**
22 **קושרה, ואמר ליה רבי שמעון:** עונבה. עניבה דלא אתי לידי חיוב תפילין – שרו ליה רבנן,
23 קשירה דאתי לידי חיוב תפילין – לא שרו ליה רבנן.

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

1 **אמר** רבי יוחנן – ולענין הוציא הנמצא
2 בעורה בשבת – בהאי קרא פליגי. ויבאו כהנים פנימי בית ה' בהיכל ויוציאו הטומאה
3 – עבודה זרה ותקורבותיה, שחן מטמאין באהל. לחצר בית ה' – עורה, ויקבלו הלויים
4 להוציא משם לנחל קדרון – אבל כהנים אחרים לא מטמאין אף על פי שהיו צריכים
5 לאנשים הרבה. אלו מוציאין מן ההיכל לעורה,
6 ואילו משם ולחוץ – לויים הוא דמטמאין ולא
7 כהנים. בן ננס סבר: מדאשתי טומאת עורה
8 מכהנים ללויים, שמע מינה היכא דאיתא בעורה
9 – לא מפקינן ליה בעבירה, אלא מהדרין
10 אהתייא. ובשבת נמי לא דחינן שבות. מוציא
11 בעורה ליתא – כלומר: היכא דאיתא התם –
12 לא חמירא כולי האי. דלא אפשר – בהיכל לא
13 עיילי לויים, דאפילו כהנים אסירי למיעל אלא
14 לעבודה, כדכתיב (ויקרא טז): "ואל יבא בכל עת
15 אל הקדש" – זה היכל, "מבית לפורכות" – זה
16 לפני ופלנים. תו לא מטמאין לכהנים – שהרי
17 אפשר בלויים, אבל לשחוי עד אורתא – לא.
18 מסייע כהני – דאמר לקמן: כהנים טמאין עדיפ
19 מטהורי ישראלים. אך אל הפורכת וגו' –
20 בבעלי מומין כתיב. רוקעין – טסין של זהב,
21 שמחפין בהן בית קדשי הקדשים תתובו. אך
22 חלק – כלומר: אבין ורקין מיעטיין. כל אתין
23 וגמין רביין. חלק – מיעט. דלמלאכה שרי
24 לעיולי. **ממא ובעל מום** – אי אפשר אלא באחד
25 מן: איזה מן מוכניסין. **הא אישתרי בעבודת**
26 **צבור** – דכתיב (במדבר כח): "במועד" –
27 ואפילו בטומאה, אבל בעל מום לא הותר,
28 דתניא בתורת כהנים: מום בו את לחם אלהיו
29 לא יגש להקריב, אין לי אלא תמידין, שחן
30 קרויין לחם, כענין שנאמר: "את קרבני לחמי
31 לאשי" שאר קרבנות צבור מניין תלמוד לומר
32 שוב: לחם, קרא אחרינא. וכתיב בתריה: "לחם
33 אלהיו מקדשי הקדשים" וסמך ליה אקרא קמא,
34 דנשתמע הכי: לא יגש להקריב לחם אלהיו.
35 **הא אישתרי באכילת קדשים** – מהאי קרא
36 "לחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים
37 יאכל". המשוחות – מודדין התחומין, ומציבין
38 סימן בשחן מודדין מרתן. מפני טועי המדה –
39 שמא יטעו בה. הלכך, מקצירין אותה. נמצא שערדין התחום לא הגיע, ומי שהחשיך לו חוץ לתחום – כבר נכנס בתוך אלפים חמש עשרה אמות, כדפירשית בבא מציעאי שהוציאורו
40 (לעיל נבא), לישנא אחרינא: מפני הטועין – ששוכחין ויוצאין ויחזירין ונכנסין, לפיכך מקצירין המודדין את התחום הסימן, ומציבין בתוך התחום. שאם יצא – לא עביד איסורא. יכנס
41 – דמשלך נתנו לך, שכבר הוא בתוך תחומי. והכא אתא רבי שמעון למיתב טעמא למיתיה, דלא תימא מיקל אני באיסור שבת – אלא משלו נתתי לו. והכא נקט לה משום פלוגתא
42 דנימת כנור, כדמפרש ואזיל. קושרה – בנימת כנור שנפסקה, ופליג רבי שמעון ואמר בברייתא: עונבה. ואמר הכא טעמא למילתא, ופליג אתנא דלעיל, ואמר: לא הותרו במקדש אלא
43 שבות. ובתרתו מילתא דרבי שמעון: רישא במחשך חוץ לתחום, וסיפא בנימת כנור, והכי קאמר רבי שמעון לתנא קמא: אף על פי שהקלתי במחשך חוץ לתחום, מחמיר אני
44 בנימת כנור דהתם משלך נתנו לך אבל כאן לא התירו אלא שבות. קשירה דאתי לידי חיוב תפילין – במדינה גורא שמא יקשור קשר של קיימא.

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

ביאורים לפרקי אבות

אלא לכבודו" – יש לנצלו בכדי להוסיף בכבודו יתברך.
והוראה זו היא הסיום והותם של ה"מילי דחסידותא"
דפרקי אבות!¹²

לפנינו הוראה ברורה שיש לנצל כל עניני הבריאה,
לרבות כלי התקשורת וכיו"ב, לעניני תורה ומצות. שהרי
משתנו אומרת ש"כל מה שכרא הקב"ה בעולמו – לא בראו